

МИРАЖЪ.

Щастие не ме слѣпее —
 тъмна сръбь не ме плѣни.
 Свойта скръбь ще разпилѣя
 въвъ неведоми страни.

Ще цѣлуна тихъ и благъ
 твойтѣ карминови устни
 и предъ потъмнѣли прагъ
 златни люлки ще се спуснатъ.

А надъ насъ ще се привеждатъ
 позлатените липи,
 и съ мечти и съ съ надежди
 вечерята ще ни приспи.

Синйото небе ще прѣстне
 дъждъ отъ сребърни звезди,
 Сатурнъ — брачния ни прѣстенъ
 надъ душитѣ ни ще бди.

И безумно отлетяли,
 ний ще спремъ на млечни пжть
 предъ безбрежнитѣ предѣли
 на безответното отвѣдъ.

И ще паднемъ на колене
 о, предъ тебе Веченъ блянъ
 Ти — смирена, кротка Лени
 азъ безгрѣшенъ Иоханъ.

Господи святи помилуй!
 Пѣятъ ангели деца
 ахъ нощта е заплѣнила
 наши влюбени сърдца.

Изр. Кемаловъ